

บันทึก

เรื่อง ข้าราชการตำรวจซึ่งถูกสั่งให้ออกจากราชการตามมาตรา ๕๕ แห่งพระราชบัญญัติ
ระเบียบข้าราชการตำรวจ พ.ศ.๒๕๒๑ จะต้องใช้สิทธิอุทธรณ์หรือร้องทุกข์
ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๓๕ หรือไม่

กรมตำรวจได้มีหนังสือที่ มท ๐๕๒๒.๔๑/๒๔๐๕ ลงวันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๓๗ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาความว่า กรมตำรวจมีปัญหาข้อกฎหมายในการถือปฏิบัติ ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการตำรวจ พ.ศ.๒๕๒๑ ในประเด็นเกี่ยวกับการร้องขอความเป็นธรรมของข้าราชการตำรวจที่ถูกสั่งให้ออกจากราชการอันเนื่องมาจากสาเหตุต่าง ๆ ที่มีใช้เป็นการถูกสั่งลงโทษทางวินัยว่า กรมตำรวจจะต้องอนุโลมนำพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๓๕ มาตรา ๑๒๖ ว่าด้วยการอุทธรณ์ หรือมาตรา ๑๒๙ ว่าด้วยการร้องทุกข์ มาใช้กับข้าราชการตำรวจ ทั้งนี้ เนื่องจากมาตรา ๕๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการตำรวจ พ.ศ.๒๕๒๑ ได้บัญญัติให้ข้าราชการตำรวจที่ถูกสั่งให้ออกจากราชการในกรณีที่มีใช้เป็นการถูกสั่งลงโทษทางวินัยตามมาตรา ๓๔ มาตรา ๔๘ มาตรา ๕๐ มาตรา ๕๑ มาตรา ๕๒ (ว่าด้วยกรณีมีมลทินหรือมัวหมอง) และมาตรา ๕๓ มีสิทธิอุทธรณ์ได้ และให้นำบทบัญญัติว่าด้วยการอุทธรณ์ตามกฎหมายว่าด้วยวินัยตำรวจมาใช้บังคับโดยอนุโลม และตามบทเฉพาะกาลมาตรา ๖๑ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวได้กำหนดให้นำบทบัญญัติในหมวด ๗ ว่าด้วยการอุทธรณ์แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๑๘ มาใช้บังคับแก่เรื่องการอุทธรณ์ของข้าราชการตำรวจโดยอนุโลม โดยให้ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของกฎหมายว่าด้วยวินัยตำรวจ และบทบัญญัติในหมวด ๗ ว่าด้วยการอุทธรณ์ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๑๘ มาตรา ๑๐๓ ได้กำหนดให้ผู้ที่ถูกให้ออกจากราชการในกรณีที่ไม่ถือว่าเป็นการถูกลงโทษทางวินัยมีสิทธิอุทธรณ์ได้ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่บัญญัติไว้ในกฎหมาย ซึ่งไม่เป็นปัญหาในการถือปฏิบัติ ปัญหาข้อกฎหมายในเรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อมีพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๓๕ ออกมาใช้บังคับแทนพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๑๘ และคณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๔) มีความเห็นว่า ในการใช้บังคับมาตรา ๖๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการตำรวจ พ.ศ.๒๕๒๑ ต้องนำบทบัญญัติในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๓๕ มาใช้บังคับแทน (แจ้งตามหนังสือ ที่ นร ๐๖๐๑/๓๗๓ ลงวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๓๕ ตอบข้อหารือของกรมตำรวจ) แต่เนื่องจากพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๓๕ หมวด ๗ ว่าด้วยการอุทธรณ์ มิได้กำหนดให้ผู้ที่ถูกสั่งให้ออกจากราชการในกรณีที่มีได้เป็นการลงโทษทางวินัยมีสิทธิอุทธรณ์ได้ไว้ แต่บัญญัติไว้ในหมวด ๘ ว่าด้วยการร้องทุกข์มาตรา ๑๒๙ โดยกำหนดให้มีสิทธิร้องทุกข์ได้แทนกรณีจึงมีปัญหาว่าจะถือปฏิบัติในกรณีนี้อย่างไร กล่าวคือ จะให้อุทธรณ์หรือร้องทุกข์ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๓๕

กรมตำรวจเห็นว่า ความมุ่งหมายของมาตรา ๕๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการตำรวจ พ.ศ.๒๕๒๑ เปิดโอกาสให้ข้าราชการตำรวจที่ถูกสั่งให้ออกจากราชการได้มีโอกาสโต้แย้งคัดค้านคำสั่งดังกล่าวเพื่อให้มีการพิจารณาให้ความเป็นธรรมอีกครั้งหนึ่ง ดังนั้น เมื่อกฎหมายว่าด้วยวินัยตำรวจ คือ พระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ พ.ศ.๒๕๓๗ และพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๓๕ ไม่มีบทบัญญัติว่าด้วยการอุทธรณ์ในกรณีสั่งให้ออกจากราชการที่จะนำมาปรับใช้กับมาตรา ๕๕ ได้ คงมีแต่บทบัญญัติว่าด้วยการร้องทุกข์ในกรณีถูกสั่งให้ออกจากราชการตามมาตรา ๑๒๙ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๓๕ ที่ต้องตามความมุ่งหมายของมาตรา ๕๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการตำรวจ พ.ศ.๒๕๒๑ ประกอบกับมาตรา ๖๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการตำรวจ พ.ศ.๒๕๒๑ ซึ่งบัญญัติไว้ว่า “ในกรณีใดที่พระราชบัญญัตินี้มิได้กำหนดไว้โดยเฉพาะให้นำบทบัญญัติในส่วนที่เกี่ยวกับข้าราชการพลเรือนสามัญมาใช้บังคับแก่ข้าราชการตำรวจเท่าที่พอจะใช้บังคับได้ ...” ได้เปิดโอกาสให้นำบทบัญญัติตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนอื่น นอกจากในกรณีที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๖๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการตำรวจ พ.ศ.๒๕๒๑ มาใช้บังคับแก่ข้าราชการตำรวจได้ กรมตำรวจจึงได้นำเสนอ ก.ตร.เพื่อพิจารณาปัญหาดังกล่าว โดยเสนอขอให้ ก.ตร.มีมติกำหนดให้นำบทบัญญัติในเรื่องการร้องทุกข์ในกรณีสั่งให้ออกจากราชการตามมาตรา ๑๒๙ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๓๕ มาใช้บังคับแก่ข้าราชการตำรวจตามมาตรา ๕๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการตำรวจ พ.ศ.๒๕๒๑

อนุกรรมการ ก.ตร.เกี่ยวกับกฎหมายและระเบียบ ในการประชุมครั้งที่ ๗ / ๒๕๓๖ เมื่อวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๓๖ ได้พิจารณาแล้ว เห็นว่า มาตรา ๕๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการตำรวจ พ.ศ.๒๕๒๑ บัญญัติไว้โดยชัดแจ้งให้ข้าราชการตำรวจที่ถูกสั่งให้ออกจากราชการด้วยสาเหตุต่าง ๆ ที่มีใช้เป็นความผิดทางวินัยให้มีสิทธิอุทธรณ์ และให้นำบทบัญญัติว่าด้วยการอุทธรณ์ตามกฎหมายว่าด้วยวินัยตำรวจมาใช้บังคับโดยอนุโลม และตามมาตรา ๖๑ ได้กำหนดไว้ว่า ในระหว่างที่ยังไม่ได้แก้ไขพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ พุทธศักราช ๒๕๓๗ ให้ นำบทบัญญัติว่าด้วยการอุทธรณ์ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนมาใช้บังคับกับการอุทธรณ์ของข้าราชการตำรวจโดยอนุโลม โดยให้ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของกฎหมายว่าด้วยวินัยตำรวจ ดังนั้น ถึงแม้ว่าพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๓๕ มาตรา ๑๒๙ จะกำหนดเปลี่ยนแปลงให้ข้าราชการพลเรือนสามัญที่ถูกให้ออกจากราชการด้วยสาเหตุต่าง ๆ ที่มีใช้ เป็นความผิดทางวินัย ที่แต่เดิมมีสิทธิอุทธรณ์ได้เปลี่ยนแปลงเป็นให้สิทธิร้องทุกข์แทนก็ตาม แต่การอนุโลมนำพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๓๕ มาใช้บังคับกับข้าราชการตำรวจ ยังคงต้องบทบัญญัติในหมวดที่ว่าด้วยการอุทธรณ์ตามมาตรา ๑๒๖ มาใช้บังคับ จากผลการพิจารณาดังกล่าวจึงมีมติเสนอ ก.ตร.ว่า “ข้าราชการตำรวจที่ถูกให้ออกจากราชการตามมาตรา ๓๔ มาตรา ๔๘ มาตรา ๕๐ มาตรา ๕๑ มาตรา ๕๒ และมาตรา ๕๓ มีสิทธิที่จะอุทธรณ์คำสั่งให้ออกจากราชการได้ตามมาตรา ๕๕ และมาตรา ๖๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการตำรวจ พ.ศ.๒๕๒๑ ประกอบกับมาตรา ๑๒๖ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๓๕”

ก.ตร.ในการประชุม ครั้งที่ ๒/๒๕๓๗ เมื่อวันที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๓๗ พิจารณาแล้ว ที่ประชุมมีความเห็นแตกต่างเป็น ๒ แนวทาง แนวทางแรกเห็นพ้องด้วยกับที่กรมตำรวจเสนอ คือ นำการร้องทุกข์ตามมาตรา ๑๒๙ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ มาใช้บังคับได้ แนวทางที่สองเห็นพ้องด้วยกับความเห็นของอนุกรรมการ ก.ตร.เกี่ยวกับกฎหมายและระเบียบ คือ นำการอุทธรณ์มาตรา ๑๒๖ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๓๕ มาใช้บังคับได้ เพื่อความรอบคอบ ก.ตร.จึงได้มีมติให้กรมตำรวจนำประเด็นปัญหาดังกล่าวหารือคณะกรรมการกฤษฎีกา

กรมตำรวจจึงขอหารือคณะกรรมการกฤษฎีกาในปัญหาข้อกฎหมายดังกล่าวเพื่อถือเป็นหลักปฏิบัติต่อไป

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๔) ได้พิจารณาข้อหารือของกรมตำรวจพร้อมทั้งได้ฟังคำชี้แจงของผู้แทนกระทรวงมหาดไทย (กรมตำรวจและสำนักงานปลัดกระทรวง) และผู้แทนสำนักนายกรัฐมนตรี (สำนักงาน ก.พ.) แล้วเห็นว่าพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๓๕ ได้บัญญัติให้ข้าราชการซึ่งถูกคำสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออกมีสิทธิอุทธรณ์ต่อ ก.พ.ได้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่บัญญัติอยู่ในมาตรา ๑๒๖^๑ และกฎ ก.พ. ที่ออกตามความในมาตราดังกล่าวและสำหรับข้าราชการซึ่งถูกสั่งให้ออกจากราชการนั้น พระราชบัญญัตินี้ได้บัญญัติให้อุทธรณ์ได้เหมือนดังที่ได้เคยบัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๑๔ (มาตรา ๑๐๓)^๒ แต่ได้บัญญัติให้ร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ได้ตามมาตรา ๑๒๙^๓ ซึ่งมาตรา ๑๒๙ นี้ ก็ให้นำมาตรา ๑๒๖ ตลอดจนหลักเกณฑ์

^๑ มาตรา ๑๒๖ การอุทธรณ์คำสั่งลงโทษ ปลดออก หรือไล่ออก ให้อุทธรณ์ต่อ ก.พ.ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบคำสั่ง เมื่อ ก.พ.ได้พิจารณาวินิจฉัยแล้วให้รายงานนายกรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาสั่งการต่อไป ในกรณีที่นายกรัฐมนตรีไม่เห็นด้วยกับมติของ ก.พ. และ ก.พ. พิจารณาความเห็นของนายกรัฐมนตรีแล้วยืนยันตามมติเดิม ให้ ก.พ.รายงานต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาวินิจฉัย

การอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.พ.

ในกรณีที่นายกรัฐมนตรีสั่งการหรือคณะรัฐมนตรีมีมติตามวรรคหนึ่ง ให้ผู้อุทธรณ์กลับเข้ารับราชการ หรือให้เปลี่ยนแปลงคำสั่งของผู้บังคับบัญชา หรือให้ดำเนินการประการใด ให้กระทรวง ทบวง กรม ดำเนินการให้เป็นไปตามคำสั่งของนายกรัฐมนตรีหรือมติคณะรัฐมนตรี และเมื่อนายกรัฐมนตรีสั่งการหรือคณะรัฐมนตรีมีมติตามวรรคหนึ่งเป็นประการใดแล้วจะอุทธรณ์ต่อไปอีกมิได้

ในกรณีที่สั่งให้ผู้อุทธรณ์กลับเข้ารับราชการให้นำมาตรา ๑๐๗ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

^๒ มาตรา ๑๐๓ ผู้ใดถูกสั่งลงโทษหรือถูกสั่งให้ออกจากราชการตามพระราชบัญญัตินี้ด้วยเหตุใดๆ เว้นแต่ให้ออกจากราชการไว้ก่อนตามมาตรา ๙๐ ให้ผู้นั้นมีสิทธิอุทธรณ์ได้ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่บัญญัติไว้ในหมวดนี้

^๓ มาตรา ๑๒๙ ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดถูกสั่งให้ออกจากราชการตามพระราชบัญญัตินี้ด้วยเหตุใดๆ ให้ผู้นั้นมีสิทธิร้องทุกข์ได้

การร้องทุกข์ตามวรรคหนึ่งให้ร้องทุกข์ต่อ ก.พ. ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบคำสั่งและให้นำมาตรา ๑๒๖ ตลอดจนหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.พ. และมาตรา ๑๒๗ มาใช้บังคับโดย

และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.พ. และมาตรา ๑๒๗ มาใช้บังคับโดยอนุโลม กรณีจึงเห็นได้ว่า ไม่ว่าจะเป็นการอุทธรณ์ตามมาตรา ๑๒๖ หรือการร้องทุกข์ตามมาตรา ๑๒๙ หลักเกณฑ์และวิธีการพิจารณาบททอนคำสั่งของผู้บังคับบัญชาในเรื่องดังกล่าวจะไม่แตกต่างกัน แต่เป็นเพียงความแตกต่างในการใช้ถ้อยคำเท่านั้น นอกจากนี้ ผู้แทนสำนักงาน ก.พ.ได้ชี้แจงต่อที่ประชุมด้วยว่าการที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๓๕ บัญญัติให้ผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการมีสิทธิร้องทุกข์แทนการอุทธรณ์ดังที่ได้เคยบัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๑๘ ก็เนื่องจากการให้ออกจากราชการตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๓๕ ไม่ถือว่าเป็นโทษทางวินัยดังที่เคยบัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๑๘ อีกต่อไป จึงได้ใช้ถ้อยคำกรณีที่มีการขอให้ทบทวนคำสั่งให้ออกจากราชการว่า “ร้องทุกข์” แทนคำว่า “อุทธรณ์” ซึ่งใช้เฉพาะกรณีที่เป็นการสั่งลงโทษทางวินัยเท่านั้น

มาตรา ๔๕^๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการตำรวจ พ.ศ.๒๕๒๑ บัญญัติให้วินัยและการรักษาวินัยของข้าราชการตำรวจให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยวินัยตำรวจ และในมาตรา ๔๕^๔ ได้บัญญัติให้ข้าราชการตำรวจที่ถูกสั่งให้ออกจากราชการตามมาตรา ๓๔ มาตรา ๔๘ มาตรา ๕๐ มาตรา ๕๑ มาตรา ๕๒ หรือมาตรา ๕๓ มีสิทธิอุทธรณ์ได้ และให้นำบทบัญญัติว่าด้วยการอุทธรณ์ตามกฎหมายว่าด้วยวินัยตำรวจมาใช้บังคับโดยอนุโลม และโดยที่บทเฉพาะกาลตามมาตรา ๖๑^๖ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการตำรวจ พ.ศ.๒๕๒๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยข้อ ๑๑ ของประกาศของคณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติ ฉบับที่ ๓๘ ลงวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๓๔ ได้บัญญัติว่า ในระหว่างที่ยังมิได้แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ พุทธศักราช ๒๔๗๗ให้นำบทบัญญัติในหมวด ๔ หมวด ๕ และหมวด ๗ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๑๘ มาใช้บังคับแก่เรื่องวินัยและการรักษา

อนุโลม

๔ มาตรา ๔๕ วินัยและการรักษาวินัยของข้าราชการตำรวจ ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยวินัยตำรวจ

๕ มาตรา ๔๕ ข้าราชการตำรวจผู้ใดถูกสั่งให้ออกจากราชการตามมาตรา ๓๔ มาตรา ๔๘ มาตรา ๕๐ มาตรา ๕๑ มาตรา ๕๒ หรือมาตรา ๕๓ ให้ผู้นั้นมีสิทธิอุทธรณ์ได้และให้นำบทบัญญัติว่าด้วยการอุทธรณ์ตามกฎหมายว่าด้วยวินัยตำรวจมาใช้บังคับโดยอนุโลม

๖ มาตรา ๖๑ ในระหว่างที่ยังมิได้แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ พุทธศักราช ๒๔๗๗ให้นำบทบัญญัติในหมวด ๔ หมวด ๕ และหมวด ๗ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๑๘ มาใช้บังคับแก่เรื่องวินัยและการรักษาวินัย การออกจากราชการ และการอุทธรณ์ของข้าราชการตำรวจตามพระราชบัญญัตินี้โดยอนุโลม โดยให้ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของกฎหมายว่าด้วยวินัยตำรวจนี้ โดยให้อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการข้าราชการพลเรือนและคณะกรรมการสามัญประจำกระทรวงเป็นอำนาจหน้าที่ของ ก.ตร. และให้อำนาจหน้าที่ของอนุกรรมการสามัญประจำจังหวัดเป็นอำนาจหน้าที่ของ อ.ก.ตร.จังหวัด และให้อำนาจหน้าที่ของผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๑๘ เป็นอำนาจหน้าที่ของผู้มีอำนาจตามมาตรา ๒๖ แห่งพระราชบัญญัตินี้แล้วแต่กรณี

วินัย การออกจากราชการ และการอุทธรณ์ของข้าราชการตำรวจตามพระราชบัญญัตินี้โดยอนุโลม โดยให้ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของกฎหมายว่าด้วยวินัยตำรวจ ต่อมาพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๑๘ ได้ถูกยกเลิกโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ การใช้บังคับมาตรา ๖๑ ดังกล่าว จึงต้องนำบทบัญญัติในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๓๕ มาใช้บังคับแทนพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘ ซึ่งคณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๔) ก็ได้เคยวินิจฉัยในปัญหาทำนองเดียวกันนี้เป็นบรรทัดฐานไว้แล้วในเรื่องเสร็จที่ ๔๑๘/๒๕๓๕^๗ กรณีตอบข้อหารือของกรมตำรวจ เรื่องผลกระทบของการยกเลิกพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๑๘ต่อ มาตรา ๖๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการตำรวจ พ.ศ.๒๕๒๑ สรุปได้ว่าเมื่อพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๑๘ ได้ถูกยกเลิกไปโดยมีพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๓๕ มาใช้บังคับแทน ในการใช้บังคับมาตรา ๖๑ จึงต้องนำบทบัญญัติในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๓๕มาใช้บังคับแทนพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๑๘ ด้วย

ดังนั้น เมื่อนำพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๓๕มาใช้บังคับแทนพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๑๘ ในมาตรา ๖๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการตำรวจ พ.ศ.๒๕๒๑ แล้ว เรื่องวินัยและการรักษาวินัย การออกจากราชการ และการอุทธรณ์ของข้าราชการตำรวจจึงต้องเป็นไปตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๓๕ ด้วย และเมื่อพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ให้สิทธิผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการมีสิทธิร้องทุกข์ได้แทนการอุทธรณ์ (มาตรา ๑๒๙)^๘ ดังได้กล่าวไว้แล้วข้างต้น ข้าราชการตำรวจซึ่งถูกสั่งให้ออกจากราชการในกรณีที่มีใช้เป็นการถูกสั่งลงโทษทางวินัยตามที่หารือมานี้ จึงมีสิทธิร้องทุกข์ได้แต่จะอุทธรณ์ไม่ได้ ทั้งนี้ ตามมาตรา ๖๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการตำรวจ พ.ศ.๒๕๒๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยข้อ ๑๑ ของประกาศของคณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติ ฉบับที่ ๓๘ ลงวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๓๔ ประกอบกับมาตรา ๑๒๙ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๓๕

(ลงชื่อ) อักษราทร จุฬารัตน

(นายอักษราทร จุฬารัตน)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

^๗ บันทึก เรื่อง ผลกระทบของการยกเลิกพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘ ต่อมาตรา ๖๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการตำรวจ พ.ศ.๒๕๒๑ ส่งถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี พร้อมกับหนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๖๐๑/๗๗๒ ลงวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๓๕

^๘ โปรดดูเชิงอรรถที่ (๓)

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
พฤษภาคม ๒๕๓๙